

شوبه‌هی چواره‌می شه‌خس په‌رستان

ده‌لین: ئیمه وه‌کو موشریکه‌کان ئیعتیقادمان به بت و سه‌نهم نیه و هاواریان ناکه‌ینی و هیچ بت ناپه‌رستین. به‌لکو ئیمه ئیعتیقادمان به (اولیاء الله) دۆستان و خوشه‌ویستانی خوا هه‌یه وه‌ک پیغه‌مبه‌ران (علیهم الصلاة والسلام) و پیاوچاکان. وه‌هاوار ده‌که‌ینه ئه‌وان و داوا له‌وان ده‌که‌ین.

که‌واته چۆن دۆستانی خوا (اولیاء الله) ده‌هیننه ریزی بت و سه‌نهم. وه‌چۆن ئیمه‌ی ریز گرتوو له‌خوشه‌ویستانی خوا ده‌هیننه ریزی بت په‌رستان؟

هه‌لوه‌شاندنه‌وه‌ی شوبه‌هه‌ی چواره‌م

له‌وه‌لامدا - به‌پشتیوانی خوا - ده‌لین:

ئه‌گه‌ر وا گومان به‌رن که موشریکه‌کانی کۆن ته‌نها بت و سه‌نهمی ږوت و بی‌گیانیان ده‌په‌رستن ئه‌وه دياره زۆر نه‌فام و بی‌ئاگان له‌قورئان و حه‌دیس و میثروو (تأریخ). چونکه ئه‌گه‌ر سه‌یری ئهم سی سه‌رچاوانه بکه‌ن بۆتان ده‌رده‌که‌وێت که موشریکه‌کانیش وه‌کو ئیوه‌ی شه‌خس په‌رست و نه‌فام، پیغه‌مبه‌ران (علیهم الصلاة والسلام) و پیاوچاکان و فریشته‌کان و جنۆکه‌یان ده‌په‌رست. وه‌ئو بتانه‌ش که دایان نابوون بریتی بوون له‌په‌یکه‌ری پیاوچاکان و فریشته‌کان و مه‌به‌ستیان هاوار کردنه پیاوچاکه‌کان بوو نه‌ک بته داتاشاروه بی‌گیانه‌کان وه‌ک لهم به‌لگانه‌ی داهاتوودا ده‌رده‌که‌وێت.

(أ) - به‌لگه‌ی ئه‌وه‌ی که موشریکه‌کان جنۆکه شه‌یتانه‌کانیان ده‌په‌رست

١- خوا‌ی گه‌وره ده‌فه‌رموویت:

﴿وَأَنَّكَ كَانَ رِجَالٌ مِنَ النَّاسِ يَعُودُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَرَادُوهُمْ رَهَقًا﴾ (الجن: ٦)

واته: له‌به‌ره‌ی مروّفا پیاوانیک په‌نایان ده‌گرت به‌پیاوانیک له‌جنۆکه‌و داوا‌ی په‌ناگرتنیان له‌ئه‌وان ده‌کرد. وه‌داوا‌ی په‌نا گرتنیش په‌رستن بۆکردنه‌و دانانی جنۆکه‌یه به‌په‌رستراو واته (إله) و شه‌ریک بۆ خوا دانانه له‌په‌رستن بۆکردندا؛ بۆیه په‌روه‌ردگار ده‌یفه‌رموو:

٢- ﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنِّ وَخَلَقَهُمْ...﴾ (الأنعام: ١٠٠)

واته: موشریکه کان جنۆکه یان داناو بو به شهریک بۆ خوا له په رستن و، په نا پێ گرتندا. چونکه ئیعتیقادیان وابوو که جنۆکه سوودو زه رەر ده گه یه نن. له کاتی کدا که جنۆکه شایسته ی ئه وه نین ئه م جوړه ئیعتیقادیان پێ بریت و په نایان پێ بگریت له گه ل خوا؛ چونکه جنۆکه دروستکراوی خوا یه و ته نه ا خوا خالیقه؛ که واته ته نه ا خالیق شایسته ی ئه م ئیعتقاد پێ بوونه یه نه ک دروستکراویش !!

۳- وه هه روه ها له م دوو ئایه ته ی سوره تی (السبأ) دا په روه ردگار خه به رمان ده داتی که موشریکه کان فریشته و جنۆکه یان ده په رستن له گه ل خوا دا، وه ک ده فه رمویت:

[وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ. قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيِّنَا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ] (سبأ: ۴۰-۴۱).

واته: له پوژی قیامه ت په روه ردگار موشریکه کان و په رستراوه کانیشیان له مه لایکه کو ده کاته وه، واته موشریکه کان و په رستراوه کانیشیان که فریشته کان بوون، له پاشان په روه ردگار به فریشته کان ده فه رمویت: ئه وه ئه و موشریکانه ئیوه یان ده په رست له گه ل خوا؟! فریشته کانیش ده فه رموون: (سبحانک) واته پاکی بۆ تویه - ئه ی په روه ردگار - له هه موو هاوبه ش و شه ریکیک و که س شایسته ی ئه وه نیه بگریته شه ریکی تۆ له په رستندا. وه ئیمه فه رمانان به و موشریکانه نه کردبوو که غه ییری تۆ بپه رستن و ئیمه بکه نه هاوبه شی تۆ له په رستندا؛ چونکه ئیمه به نده ی تۆین و ته نه ا تۆش په رستراوو خۆشه ویستی ئیمه ی نه ک ئه و موشریکانه دۆستمان بن و گوێرایه لمان بن و به فه رمانی ئیمه شه ریکیان بۆ تۆ قه رار دا بێ !!.

به لām موشریکه کان جنۆکه شه یتانه کانیا ن ده په رست و گوێ رایه لی ئه وانیا ن ده کرد بۆ په رستنی غه ییری خوا و شه یتانه کان هانیا ن ده دان هاوارو په رستن بۆ پیغه مبه ران (عليهم الصلاة والسلام) و فریشته کان و جنۆکه کان و پیاوچا کان بکه ن و ئه م شه ریک بۆ خوا دانا نه یان بۆ ده رازاندنه وه، و موشریکه نه فامه کانیش گوێ رایه لی جنۆکه شه یتانه کانیا ن ده کردو زۆربه یان باوه ریا ن پی ده کردن و به قسه یان ده کردن وه ک خوا ده فه رمویت:

﴿لَا تَعْبُدُوا الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ﴾.

وه گوږپرایه لای کردنی فهرمانی شهیتانه کان بریتی یه له عیبادت بو کردنیان چونکه گوږپرایه لای کردن عیبادته. بویه پهرووردگار دهیغه رموو:

﴿ اَلَمْ اَعْهَدْ اِلَيْكُمْ يَا بَنِي اٰدَمَ اَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ ﴾ (یس: ۶۰).

واته: ئه ی بهر ی ئاده م فهرماتم پی نه کردن که شهیتان نه په رستن. (وه په رستن ی شهیتان بریتی یه له گوږ پرایه لای کردنی شهیتان له وه دا که هاوار بکهینه پیغه مبه ران (علیهم الصلاة والسلام) و فریشته کان و پیاوچا کان و جنوکه کان و په نا به ئه وان بگرین و سر برینیان بو بکهین و ئیعتقادی سوودو زهره رمان پیان بیت).

وه بویه ئه گهر هاوار بکه نه هه ر شتیك و په رستن بو هه ر یه کیك بکه ن جگه له (الله) ئه وه هاوارتان کردو ته شهیتان و ئه وتان په رستوه؛ چونکه به قسه ی شهیتان هاوارتان کردو ته غهیری خواو گوږ پرایه لای شهیتانتان کردوه له هاوارکردنه غهیری خوا. وه زانیشمان گوږپرایه لای شهیتان یه عنی په رستن ی شهیتان. وه په رستن ی شهیتان هه ر ئه وه نیه که سوجدو و رکوعی بو ببه ن !!.

خوا ی پهرووردگار دهفه رمو یت:

﴿ اِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ اِلَّا اِنَا نَا وَاِنْ يَدْعُونَ اِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴾ (النساء: ۱۱۷)

واته: هاوار ناکه نه هیچ یه کی غهیری خوا، ته نها هاوار ده که نه شهیتان و ئه وه په رستن و هاواره که یان به و ده گات، ئه گهر به گومانی خو یان هاواریشیان کردیته پیغه مبه ران (علیهم الصلاة والسلام) و پیاوچا کان و فریشته کان، چونکه پیغه مبه ر ﷺ و پیاوچا ک و فریشته کان رازی نین هاوار بکر یته ئه وان نه له گهل خوا، وه نه به بی خوا (سه ربه خو). وه ئه وه ی که رازی یه به هاوارکردنه غهیری خوا ته نها جنوکه شهیتانه کانن و ئه وان له پیش چاوی خه لکی ئه م شیرکه ده رازی نه وه و به ناوی له خوا نزیك بوونه وه و ه سیله دانان و خو ش ویستن ی پیغه مبه ران (علیهم الصلاة والسلام) و پیاوچا کان و ږیزگرتن لیان خه لکی تووشی شیرک ده که ن !!

(ب) به لگه ی نه وهی که موشریکه کان پیغه مبه ران و چاکه کاران و فريشته یان**ده په رست**

له زور ټایه تی قورئاندا بۆمان دهرده که ویت که پیغه مبه رانیش (عليهم الصلاة والسلام) ده په رستران و کرابوون به په رستراو (إله) له گه ل خوا دا. وهك: ((عیسا)) وهه روه ها چاکه کارو صالحانیش په رستراو و کراون به (إله) وهك ((مریم)) هی دایکی ((عیسا)) - عليهما السلام -.

بۆیه په روه ردگار پوژی قیامت روو ده کاته (عیسا) و پپی ده فره رمویت:
 (۱) - [وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ أَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ] (المائدة: ۱۱۶)

واته ئه ی (عیسا) ی کورپی (مریم) ئه وه تو به خه لکیت وتووه: من و دایکم بکه ن به دوو په رستراو؟

(عیسا) له وه لامدا ده فره رمویت: (سبحانک) پاک ی بۆ تو یه - ئه ی په روه ردگار - له هه مو هاوه ل و شه ریکیک. بۆ من نه ها تووه و شایسته ی من نیه شتیک به خه لکی بلیم که مافی من نه بیئت به راستی، واته په رستن ته نها مافی تو یه ئه ی خوا یه وه بۆمن نیه بلیم بم په رستن له گه ل خوا !!...

که واته: موشریک و کافره کان ته نها به ردو دارو بت و سه نه می بی گیانیان نه ده په رستن به رووتی، به لکو پیغه مبه ران (عليهم الصلاة والسلام) و چاکه کارانیشیان ده په رستن و ده یان کردن به (إله) له په رستن بۆ کردن و هاوار لی کردن، نهک له دروست کردن و په روه ردگار یتیدا!!
 * وه به لگه ی تریش له قورئان زوره که موشریکه کان پیغه مبه ران (عليهم الصلاة والسلام) و

فريشته یان ده په رستن وهك ټایه تی:

(۲) - [وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَنْتُمْ أَصْلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ؟ قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَآبَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا] (الفرقان: ۱۷-۱۸).

واته: په روږدگار له ږڅی قیامه تدا کۆده کاته وه موشریکه کان و په رستراوه کانیشیان جگه له (الله) که بریتی بوون له فریشته و پیغه مبهرا (عیسا) و (عوزهیر) وه که له تیه ته کانی پیشوودا درکهوت. وه په روږدگار به په رستراوه کان دهفرمویت: ئیا ئیوه بندنه کانی منتان گومرا کردووه پیتان وتوون ئیمه بپه رستن له گهل خوا؟! یان خو یان له خو یانه وه بی قسه ی ئیوه گومرا بوون و ئیوه یان ده په رست؟

له وه لآمدا پیغه مبهرا (عليهم الصلاة والسلام) و فریشته کان دهفرموون:
(سبحانك) واته پاکی بۆ تۆیه له هه موو وینه و هاوشیوه و شه ریکیک. شیاوی ئیمه نه بووه که غهیری تۆ دوستان هه بیته وه شیاوی بهر دی دروست کراوان نیه که غهیری تۆ بپه رستن و په رستراوی تریان هه بیته..

(ج). وه به لگه ش له سهر نه وهی موشریکه کان نه و پیاوانه شیان ده په رستن که به چاکیان دادنه ان نه مانه:

به لگه ی په گهه: قورئان بۆمان باسی قهومی نوح ده کات که پینچ پیاوچاکیان ده په رستن، ناویان: (ود) و (سواع) و (یغوث) و (یعوق) و (نسر) بوو.
وه که په روږدگار له سوږه تی (نوح: ۲۳، ۲۴) به دریتی بۆی باس کردوین که کیشه ی (نوح علیه السلام) له گهل قهومه که ی له سهر نه وه بوو که نوح بانگی ده کردن بۆ په رستن خا به ته نها وازهینان له په رستن نه و پینچ پیاو چاکه ی کردبوویان به په رستراو (الله) و ئیعتیقادیان پیاو بوو و په رستیان بۆ ده کردن. به لآم قهومه که ی به رده وام بوون له سهر په رستیان و وازیان لی نه ده هینان و به یه کتریان دهوت:

[وقالوا لا تذرنا آلهتكم، ولا تذرنا وداً ولا سواعاً ولا يغوث ويعوق ونسراً، وقد أضلوا كثيراً] نوح.

واته: واز مه هینن له په رستراوه کانتان و واز له م پینچ په رستراوه مه هینن.

وعن ابن عباس: صارت الأوثان التي كانت في قوم نوح في العرب بعد، أما ((وُد)) كانت لكلب بدومة الجندل، وأما ((سواع)) كانت لهذيل، وأما ((يغوث)) فكانت لمراء، ثم لبني غطفان بالجوف عند سبأ. وأما ((يعوق)) فكانت لهمدان. وأما ((نسر)) فكانت لحمير، لآل ذي الكلاع، أسماء رجال صالحين من قوم نوح. فلما هلكوا أوحى الشيطان إلى قومهم: أن

انصبوا الى مجالسهم التي كانوا يجلسون انصباً وسجوها باسمائهم ففعلوا. فلم تُعبَد، حتى إذا هلك أولئك و تنسخ العلمُ عُبدت^(۱).

واته: په رستراو (آله) سه کانی قهومی نوح مانه وه، تا کاتی عه ره به نه فامه کانیش، وه ئه وانیش دهیان په رستن تا دواى ناردنى پیغه مبه ریش ﷺ وه هه ریه که له م پینچ په رستراوانه بوون به په رستراوى ناوچه یه که له ناوچه کانی عه ره به کان به م شیوه یه:

یه که م: (ود) په رستراوى نه وه عه شیره تی (کلب) بوو له شوینیک به ناوی (دَوْمَة الجندل) له جیهه تی شام له ناو خاکی سعودیه .

دووه م: (سواع) په رستراویکی هوزه یلیه کان بوو، که له ناوچه ی حیجاز، نزیك (مه کهه). سیهه م: (یغو ث) په رستراوى مورادیه کان بوو، له ناوچه یه کی ولاتی (یه مهن). وه دواىی ئه م بته بوو به په رستراوى نه وه کانی (غَطِيف) له شارى (جوف) لای سبأ. (چواره م): (یعوق) په رستراوى عه شیره تی هه مدانیه کان بوو (هه مدان) عه شیره تیکی گه وره یه له باکورى رۆژه لاتى (یه مهن).

(پینجه م): (نسر) په رستراوى (آل ذي الکلاع) بوو که (حیمیه رین) و یه مهن. به م شیوه یه ئه م پینچ په رستراوانه ی قهومی نوح مانه وه له ناو عه ره به کاندو هه ریه که یان بوو به په رستراوى ناوچه یه کی عه ره به کان.

وه له بنه رتدا ئه م پینچ ناوه ناوی پینچ پیاوچاکی قهومی نوح بوون. کاتییک که مردن، خه لکه که زۆر به په رۆش بوون بۆیان و شه ی تانیش ئه م ی به هه ل زانی بۆیه وه سوه سه ی خسته دلئى خه لکه که وه هانیدان په یکه رو وینه ی ئه و پیاوچاكانه دروست بکه ن و له دانیشگا و په رستگا کانیاندا دایان بنین بۆ ئه وه ی وه کو ئه وان خوا په رستی بکه ن. وه خه لکه که ش په یکه ره کانیان دروست کردن و هه ریه که ی به ناوی خۆیه وه. وه نه یان ده په رستن. تا وه کو ئه و جیله مردن و جیلی تازه هاتن که نه یان ده زانی باب و باپیرانیان بۆ چ مه به ستیک دروستیان کردون. وه شه ی تانیش جاریکی تر هه لئى بۆ ره خسا و وه سوه سه ی خسته ناو دلئى ئه م جیله تازه یه و وای تیگه یانندن که پيشینه کانیان به واسیته ی ئه وان داویان له خوا ده کردو به په رستنئى ئه وان له

(۱) (صحیح البخاری) (۴۹۲۰) .

خوا نزیك ده‌بونه‌وه؛ چونكه ئەم پینجه پیاوچاك و له خوا نزیك بوون! بەم شیوهیه پله به پله شه‌یتان رایكیشان به‌رهو په‌رستیان و په‌رستان.

وه ئەم سوننه‌ته نه‌فامیه شیرکیه، درێژهی کیشا تا سه‌رده‌می پیغه‌مبه‌ر ﷺ و گه‌یشته عه‌ربه‌کانیش.

كه‌واته ئەم ئایه‌ته‌ی سوڤه‌تی (نوح) و ته‌فسیره‌كه‌ی له‌لایه‌ن (ابن عباس) -ه‌وه‌ چه‌ند راستیه‌كمان بۆ ده‌ركه‌وت:

۱- سه‌ره‌تای ده‌ركه‌وتنی شیرك بۆ خوا دانان له‌ په‌رستندا له‌ قه‌ومی (نوح) ه‌وه‌ ده‌ستی پێ كرد.

۲- شه‌ریك بۆ خوا دانانه‌كه‌یان بریتی بوو له‌ په‌رستنی پیاوچاكانی مردوو له‌ گه‌ل خوا.

۳- ئەو بت و په‌یكه‌ره‌ی كه‌ ده‌یان په‌رستن مه‌به‌ستیان پێی خودی ئەو بتانه‌ نه‌بوو به‌لكو مه‌به‌ستیان ئەو پیاوچاكانه‌ بوو كه‌ په‌یكه‌ره‌كانیان بۆ داتاشی بوون.

۴- سه‌به‌بی شیرك بۆ خوا دانان زیده‌ره‌وی بوو له‌ پیاوچاكان و ئیعتیقاد پێ بوونیان.

۵- له‌سه‌رده‌می عه‌ربه‌كانیش بتی ئەو پینچ پیاوچاكانه‌ی قه‌ومی (نوح) یان ده‌په‌رستن.

۶- خوای گه‌وره‌ پیغه‌مبه‌رانی (علیهم‌الصلاة والسلام) ناردن یه‌ك له‌دوای یه‌ك له‌ (نوح) وه‌ تا (محمد) سه‌لامی خویان له‌سه‌ر بی‌ت بۆ بانگ کردنی خه‌لكی بۆ خواپه‌رستی به‌ ته‌نها و وازه‌یتان و دوور كه‌وته‌وه‌ له‌ په‌رستنی ئەو پیاوچاكانه‌ و غه‌یری ئه‌وانیش هه‌ر یه‌كێکی تر په‌رسترا بی‌ت له‌ غه‌یری خوا.

كه‌واته: ئەوه‌ی مه‌به‌ستمان بوو له‌ ئایه‌ته‌كه‌ی سوڤه‌تی (نوح) و ته‌فسیره‌كه‌ی ابن عباس ئەوه‌ بوو كه‌ بزانی‌ت موشریكه‌كانی كۆن پیاوچاكانیان ده‌په‌رستن و یه‌كه‌م شیرك كه‌ په‌یدا بوو بریتی بوو له‌ په‌رستنی پیاوچاكان. كه‌وابوو شوبه‌هی شه‌خس په‌رستانی ئەم‌رۆ راست نیه‌ كه‌ ده‌لێن: موشریكه‌كان ته‌نها بت و به‌ردو داریان ده‌په‌رست به‌لام ئیمه‌ بت په‌رست نین، به‌لكو هاوار ده‌كه‌ینه‌ پیاوچاكان. چونكه‌ بۆمان ده‌ركه‌وت كه‌ موشریكه‌كانیش شیركه‌كه‌یان بریتی بوو له‌ په‌رستنی پیاوچاكان و داواکردن له‌ ئەوان.

وه‌ بۆ زیاتر تیگه‌یشتن له‌ ته‌فسیره‌كه‌ی ابن عباس وته‌ی چه‌ند زانیه‌ك ده‌خه‌ینه‌ ڕوو تا زیاتر بۆت ده‌ركه‌وێت كه‌ قه‌بر په‌رستی ئەم سه‌رده‌مه‌، جیاوازی نیه‌ له‌ گه‌ل بت په‌رستی سه‌رده‌می

موشریکه کان و هەردوولایان پیاوچاک پەرستن، بەلام پێشینه کان وینەو پەیکەریان بو داتاشی بوون و شوین کەوتە کانیشیان لەم سەر دەمە وینەو قەبرەکانیان دەپەرستن: ^(١)

(1) * ابن حجر الشافعی له شهرحی ئەم ڕیوایەتەدا دەفەرمویت:

(ذکر السهيلي أن يغوث هو ابن شيث بن آدم فيما قيل، وكذلك سواع وما بعده وكانوا يتبركون بدعائهم، فلما مات منهم أحدٌ مثلوا صورته وتمسحوا بها الى زمن مهلائيل فعبدوها بتدريج الشيطان لهم، ثم صارت سنة في العرب في الجاهلية، ولا أدري من أين سرت لهم تلك الأسماء؟ من قبل الهند... أم الشيطان ألهم العرب ذلك. إنتهى وما ذكره مما نقله تلقاه من تفسير بقي من مخلد... وفيه أن تلك الاسماء وقعت الى الهند فسموا بها أصنامهم ثم أدخلها الى أرض العرب عمرو بن لُحي))فتح الباري ٩/٦٧٠.

* ابن جرير الطبري الشافعي بۆمان دەگێڕێتەوه له محمد بن قيس:

(أن يغوث ويعوق ونسراً كانوا قوماً صالحين من بني آدم وكان لهم أتباع يقتلون بهم. فلما ماتوا قال اصحابهم: لو صورناهم كان أشوق لنا الى العبادة؛ فصوروهم، فلما ماتوا وجاء آخرون دب إليهم إبليس فقال: إنما كانوا يعبدوهم وبهم يسقون المطر. فعبدوهم).

* و الامام القرطبي: فەرموویەتی:

(وإنما صوروا أولهم الصور ليتأسوا بهم ويتذكروا أفعالهم الصالحة، فيجتهدوا كاجتهادهم، ويعبدوا الله عند قبورهم. ثم خلفهم قومٌ جهلوا مرادهم فوسوس لهم الشيطان، أن أسلافهم كانوا يعبدون هذه الصور ويعظمونها).

* والإمام ابن قيم الجوزية فەرموویەتی:

(وما زال الشيطان يوحى الى عباده القبور ويلقي إليهم:

١- أن البناء والعكوف عليها من محبة أهل القبور من الأنبياء والصالحين، وأن الدعاء عندها مستجاب، ثم ينقلهم من هذه المرتبة الى:

٢- الدعاء بها، والإقسام على الله بها، فإن شأن الله أعظم من أن يُقسم عليه أو يسأل بأحد من خلقه؛ فإذا تقرر ذلك عندهم نقلهم منه الى:

٣- دعائه وعبادته؛ وسؤاله الشفاعة من دون الله، واتخاذ قبره وثناً تُعلّق عليه القناديل والستور، ويطاف به ويُستلم ويُقبل؛ ويحجّ إليه ويدبح عنده.

بەلگەى ھەوھە: ۛ ىه كىك له پەرستراوه (إله) كانى موشرىكه كانى عەرب برىتى بوو له (لات) ۛ ىه قورپان باسى كەردووه دەفەرمویت:

﴿ أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ. وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ ﴾ (النجم: ۱۹، ۲۰).

ۛ ىه ئەو بتهى كه ناوى (لات) بوو له بنه پەتدا پیاویك بوو خزمەتى حاجیه كانى دەكرد. ۛ كاتیك كه مرد له سەر قەبره كهى دەمانه وه وورده ئیعتیقادیان پى زیاد دەبوو تا گەیشته ئەوهى پەرستیانیان بۆ دەكردو پەیکەریان بۆ داناو بوو به بت و پەرستراو (إله) ى موشرىكه كان. بهلگەش له سەر ئەوه:

۱- ئیمامى بوخارى پیاویهتى كەردووه له (عن ابن عباس - رضي الله عنهما- في قوله (اللات والعزى) كه فەرموویهتى: (كان اللات رجلاً يلتُ سويقَ الحاج)^(۱)

۲- ۛ ابن جریر الطبری المفسر: پیاویهتى كەردووه له قتاده وابن عباس ومجاهد وابن زید: (أن اللات بتشدید التاء. رجلٌ كان يلت السويق للحاج فمات فعكفوا على قبره فعبده)^(۲)

فإذا تقرر ذلك عندهم نقلهم منه إلى:

۴- دعاء الناس الى عبادته، واتخاذهِ عيداً ومنسكاً، ورأوا أنَّ ذلك أنفع لهم في دنياهم وأخراهم. وكل هذا مما قد عُلِمَ بالاضطرار من دين الإسلام أنَّه مضادٌّ لما بعث الله به رسوله ﷺ من تجريد التوحيد، وأن لا يعبد إلا الله.

فإذا تقرر ذلك عندهم نقلهم منه إلى:

۵- أنَّ من نهى عن ذلك فقد تنقَّص أهل هذه الرتب العلية وحطهم عن منزلتهم، وزعم أنه لا حرمة لهم ولا قدر، فغضب المشركون واشتأزت قلوبهم، كما قال تعالى: ﴿ وإذا ذكر الله وحده اشتأزت قلوب الذين لا يؤمنون بالآخرة، وإذا ذكر الذين من دونه إذا هم يستبشرون ﴾

وسرى ذلك في نفوس كثير من الجهال والطغام؛ وكثير ممن ينتسب الى العلم والدين، حتى عادوا أهل التوحيد و رمَّوهم بالعظائم ونفروا الناس عنهم، و وآلوا أهل الشرك وعظَّموهم، وزعموا أنَّهم أولياء الله وأنصار دينه ورسوله، ويأبى الله ذلك [وما كانوا أولياءه، إن أولياؤه إلا المتقون] بـروانه فتح المجيد (۲۲۴ - ۲۲۸) .

(۱) صحيح البخاري (ك ۶۵ / ب ۲) .

(۲) تفسير الطبري (۲۷ / ۵۸ - ۵) .

کهواته بته کانی موشریکه کان تهنه دارو بهرد نه بوون به لکو قهبری ته و پیاوانهش بوو که به خوا په رست و چاکیان داده نان و بتیان بو دانا بوون و دهیان په رستن.

به لگه سیهه: ههروه ها له دوو تاییه تی تریشدا بۆمان دهرده که ویت که پیاو چاکان په رستاون له گه ل خوا ی په روه رد گارداد، هاواریان کراوه تی له لایهن موشریکه کانه وه، وه که په روه رد گار دهرمو ویت:

﴿ قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ رَعَيْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا. أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴾ الاسراء: ۵۷-۵۸.

واته: ئه ی محمد: بهرموو به موشریکه کان: ئه وانه ی که ئیوه هاواریان ده که نی له غهیری خوا بو ئه وهی ناره حه تیتان له سه ر لابه رن و سوودتان پی بگه یه نن و له خوا نزیکتان بکه نه وه و شه فاعه تتان بو بکه ن، - بهرموو - ئه وانه ی که هاواریان ده که نی و ئیعتیقاداتان پیانه جگه له خوا هیچیان به ده ست نیه و له ده سه لاتیاندا نیه ناره حه تیتان له سه ر لابه رن، یان بیگۆرن به ئاسان تر. چونکه ئه وانه ی ئیوه هاواریان ده که نی و داوایان لی ده که ن خویان ده یانه ویت له خوا نزیک ببنه وه به کرده وهی چاکه و گوی رایه لی خواو ریشتن له سه ر پیبازه راسته که ی، وه مونا فسه و پیش برکییانه له نزیک بوونه وه له خوا به کرده وهی چاکه. وه خویان ره جای ره حه تی خوا ده که ن بو خویان و به ئومیدی میهره بانی په روه رد گارن و ده شترسن له سزای خوا ی گه وه؛ چونکه سزای په روه رد گارت پیویسته مروژ لی برسیت و خوپاریزی لی بکات !!

کهواته ئه وانه ی که ئیوه - ئه ی موشریکه کان - هاواریان ده که نی و ئیعتیقادی خیر و شه رتان پیانه، خویان بو نه فسی خوشیان خیر و شه رو سوود و زهره ریان به ده ست نیه و خویان له خوا ده ترسن سزایان بدات، وه کرده وهی چاکه ده که ن بو ئه وهی له خوا نزیک ببنه وه و ره حه تی خویان به رکه ویت و له سزاکه ی رزگاریان بیت.

جا یه کینک خوی ئه وه حال ی بیت چون ده ییت هاواری بکریتی و داوای هینانی خوشی و لادانی ناخوشی لی بکریت !؟

وه له لایه کی تره وه لهم ئایه ته پیروزه دا ده ده که ویت که ئه وانه ی موشریکه کان هاواریان ده که نئی تنه ها بئی گیان و بئی عه قل و به ردو دارو خوړو مانگ و ئه ستیره نه بوون. به لکو پیواچاکان و پیغه مبه رانیش بوون هه روه که لیره دا ده که وت.

چونکه بئی گیان و بت و سه نه م، کرده وه ی چاکه ناکات و هه ولئی له خوا نزیک بوونه وه نادات و په جای په همه تی خوا ناکات و له سزای خوا ناترسیت؛ چونکه ئه م سیفات و کارانه سیفاتی گیان له به ریکی عاقلی چاکن. نه که سیفاتی بئی گیانی بئی عه قل بن^(۱).

وه شیخ ابن عثیمین له (القول المفید شرح کتاب التوحید) (۱/ ۱۸۴) دا فهرموویه تی:

(۱) له کتابی (قره عیون الموحیدین) دا هاتوو له ته فسیری ئه م ئایه ته دا: (وفيه الردّ علی من ادعی أنّ شرك المشركين إنما هو بعبادة الاصنام وتبيين بهذه الآية أنّ الله تعالى أنكر على من دعى معه غيره من الأنبياء والصالحين والملائكة ومن دعوهم، وأنّ دعاء الأموات والغائبين لجلب نفع ودفع ضرر من الشرك الأكبر الذي لا يغفره الله، وأنّ ذلك ينافي ما دلّت عليه كلمة الإخلاص).

فتدبر هذه الآية العظيمة يتبين لك التوحيد، وما ينافيه من الشرك والتنديد؛ فإنها نزلت فيمن يعبد الملائكة والمسيح وأمه والعزير، فهم المعنويون بقوله تعالى: ﴿ قل ادعوا الذين زعمتم من دونه فلا يملكون كشف الضر عنكم ولا تحويلاً ﴾ ثم بين تعالى أنّ هؤلاء المشركين قد خالفوا ما كانوا يدعون في دينه فقال: ﴿ أولئك الذين يدعون يبتغون إلى ربهم الوسيلة أيهم أقرب ﴾ وقدم المعمول لأنّه يفيد الحصر يعني يبتغون إلى ربهم الوسيلة لا إلى غيره. وأعظم الوسائل إلى الله تعالى التوحيد الذي بعث به الله أنبياءه ورسله. وخلق الخلق لأجله.

ومن التوسل إليه: التوسل بأسماءه وصفاته... وغير ذلك من الأعمال الصالحة الخالصة التي لم يشبها شرك. فالتوسل إلى الله هو بما يحبه ويرضاه، لا بما يكرهه ويأباه من الشرك الذي نزه نفسه عنه... ثم قال:

وأما ما ورد في معنى الآية عن ابن مسعود قال: ((كان ناسٌ من الإنس يعبدون ناساً من الجن، فأسلم الجن وتمسك هؤلاء بدينهم))، فإنّه لا يخالف ما تقدم؛ لأنّ هذه الآية حجة على كل من دعا مع الله ولياً من الأولين والآخرين... فإنّ الآية تعم من كان معبوده عابداً لله سواء كان من الملائكة أو من الجن أو من البشر (۴۳ - ۴۴ - ۴۵) باختصار .

(وهذا ينطبق على كل من دُعِيَ، وهو داعٍ؛ كعيسى ابن مريم، والملائكة، والأولياء، والصالحين.

وأما الشجر والحجر؛ فلا يدخل في الآية) .

واته: ئەو ھاوار بکاته خواو خۆی داوا له خوا بکات، وهک عیسای کورپی مریم و فریشته کان و پیاوچاکان.

به لām دارو بهرد ناچنه ناو ئایه ته که وه؛ چونکه ئەو سیفاتانه یان نین.

له کۆتایدا بۆمان دهرکهوت که ئەم ئایه تهش ئاشکراترین به لگه یه بۆ هه لوه شانده وهی شوبهه ی ھاوبه ش په یدا که ران، که ده لێن موشریکه کان به وه به کافر دانران که ھاواریان ده کرده بهردو دارو بت و سەنەم، به لām ئیمه بت و سەنەم ناپه رستین و ھاوارو داواکاریان له پیاوچاکان و پیغه مبه رانه (عليهم الصلاة والسلام) !! .

وه بۆمان دهرکهوت که ھاوار کردنه پیاوچاکان له لایه ن خه لکی ته مپۆو داواکردن له قه برو مردوو یان له زیندووی غائب. وه ئەم کاره ی خه لکی له سه ر قه بر ده یکه ن وهک: ھاوار کردنه مردووان و داواکردن لێیان و سه ربڕین له سه ر گۆڕیان و ترسان لێیان، هیه چ فه رقی نیه له گه ل حالی موشریکه کانی سه رده می پیغه مبه ر ﷺ له م پوانگه یه وه.

وه ئەگه ر بڵێن: چۆن ئەو ئایه تانه ی باسی موشریکه بت په رسته کان ده کات به سه ر ئیمه ی موسلمانان ھاوار کردووه شیخ و پیاوچاکاندا ته نبیق ده که ن؟! له وه لāmدا ده لێن:

۱- عیبه رت به عمومی له فزه کانی قورئانه، نهک به هۆی دابه زینی ئایه ته که به تایبه تی، وهک زانراوه لای زانیانی (أَصُولُ الْفَقْه) که ده لێن: (الْعَبْرَةُ بِعُمُومِ اللَّفْظِ لَا بِخُصُوصِ السَّبَبِ).

وه له فزی ئایه ته که کان گشتین و گشت ته وانه ده گرنه وه که ھاواریان ده کړیته له غه یری خوا؛ جا زیندووی غائب بن یان مردوو؛ له پیاوچاکان و پیغه مبه ران (عليهم الصلاة والسلام) و جنۆکه کان و دارو بهردو خۆرو مانگ و ته ستیره و بت و سەنەم و گیاندارو بی گیان و عاقل و ناعاقل. گشت ته وانه ده گړیته وه. ههروهک له ته فسیری (الْمَيْسَر) دا ته فسیری - ئایه تی (٥٦، ٥٧) ی الإسراء به م شیوه یه کراوه:

(وهذه الآية عامة في كل ما يُدعى من دون الله، ميتاً كان أو غائباً، من الأنبياء والصالحين وغيرهم، بلفظ الاستغاثة أو الدعاء أو غيرهما، فلا معبود بحق إلا الله).

۲- وههروهها جگه لهو گشتیتی (عمومی) یهی مانای ئایه ته کانیش، چه ندان ئایه تی ترمان باس کرد به لگه له سه ر ئه وهی که موشریکه کانی رابردوو بۆیه به کافرو موشریک داده نران؛ چونکه هاواریان ده کرده پیاوچا کان و پیغه مبه ران (علیهم الصلاة والسلام) و فریشته و جنوکه، نه که هه ر له به ر ئه وه به موشریک حیساب کرابن چونکه هاواریان ده کرده بت و سه نه م و ته وانیان ده په رست !! . چونکه بۆمان ده رکه وت که بت و سه نه مه که ش بۆ فریشته و پیغه مبه ران (علیهم الصلاة والسلام) و پیاوچا کان دانرابوون و به ناوی ته وان ده په رستان و هاواریان ده کرایه .

وهه یچ جیاوازی نی یه له نیوان بت په رستی و قه بر په رستی و شه خس په رستی . چونکه هه ر یه کیك بیه رستی غهیری خوا ته وا هه ر شیرکه، جا فریشته یه کی له خوا نزیک بیّت، یان پیغه مبه ریکی نیردراوی خوا بیّت، یان پیاوچا کینک بیّت، یان شهیتانی له عنه ت لی کراو بیّت !!؛ چونکه هه یچ یه کیك جگه له خوا شایسته ی په رستن نیه ^(۱).

www.ba8.org

(۱) ئیمامی الصنعانی فه رموویه تی:

(والنذر بالمال على الميت ونحوه، والنحر على القبر والتوكل به وطلب الحاجات منه هو بعينه التي كانت تفعله الجاهلية، وإنما كانوا يفعلونه لما يُسمونه وثناً وصنماً وفعله القبوريون لما يسمونه ولياً وقبراً ومشهداً، والأسماء لا أثر لها ولا تغير المعاني، ضرورة لغوية وعقلية وشرعية، فإن مَنْ شرب الخمر وسمّاها ماءً، ما شرب إلا خمرًا وعقابه عقاب شارب الخمر. ولعله يزيد عقابه للتدليس والكذب في التسمية.

وكذلك تسمية القبر مشهداً، ومن يعتقدون فيه ولياً: لا يخرجهُ عن اسم الصنم والوثن، إذ هم معاملون لها معاملة المشركين للأصنام. ويطوفون طواف الحجاج بيت الله الحرام، ويستلمونهم استلامهم لأركان البيت، ويخاطبون الميت بكلمات كفرية من قلوبهم: على الله وعليك، ويهتفون بأسمائهم عند الشدائد ونحوها. وكل قوم لهم رجلٌ ينادونه... وهذا هو بعينه فعل المشركين في الأصنام)) (تطهير الاعتقاد) .